

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΦΩΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῇ ἑξῆς. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΠΟΚΡΕΩ.

Ποῖαι ἀπόκρεω; Αἱ τῶν πλουσίων ἢ αἱ τῶν πτωχῶν; Διότι εἰχομεν δύο, ὅπως δύο λειτουργίας ἔχουν τινες ἐκκλησῖαι· μίαν διὰ τὸν ἀχθοφῶραν λαὸν τὸν ἐξεγειρόμενον λίαν πρωτὶ καὶ ἄλλην διὰ τοὺς εὐγενεῖς, δι' οὓς ὁ ἥλιος ἀνατέλλει τὴν 11 πρὸ μεσημβρίας καὶ δύει κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

Παρατηρήσατε τὰς δύο ἀπόκρεω; Ἦσαν χωρισμέναι ἀπ' ἀλλήλων, ὅπως ἡ νύξ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν κυβέρνησίν του, ὡς ὁ κληρὸς μας ἀπὸ τὴν θρησκείαν, αἱ μεγάλοι μας ἑγγαμοὶ ἀπὸ τοῦ γάμου.

Πάντοτε ὑπῆρχον εὐποροῦντες καὶ ἀποροῦντες, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι· ἀλλὰ παρὰ τὴν διαφορὰν αὐτὴν, αἱ 'Αθηναὶ ἐδημοκρατοῦντο καὶ ἡ ὄλαι εὐθύμουν ἢ ὄλαι ἐπένθουν, ἢ ὄλαι εὐημέρουν ἢ ὄλαι ἰταλαιπωροῦντο. Τὸ «ὄλαι» αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου παράδοξον, διότι ὅταν ὁ πλούσιος εὐδαιμονῇ μὲ ἑκατὸν, ὁ πέννης γίνεται μακάριος μὲ ἓν. Ἐφέτος τὸ ἑκατὸν ἦτο χίλια, ἀλλὰ τὸ ἓν ἦτο μισό. Ὑπὲρ τὸν μῆνα παρετάθησαν αἱ ἀπόκρεω τῶν πτωχῶν. Ἐῖχομεν Βενετίαν τῶν Δόγηδων εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις καὶ Σιθρίαν τῶν καταδίκων εἰς τὰς κατωτέρας. Ὡργιάζον οἱ μεγάλοι σας ὡς Βοργίαι, καὶ ἐνήστευσαν οἱ μικροὶ μας ὡς ὁ Ἰωάννης ἐν τῇ ἐρήμῳ. Κατεκόπησαν ἐκεῖνοι χορεύοντες, ἐμούδιασαν αὐτοὶ κοιμώμενοι. Ἀπεκτηνῶθη ἡ ἀριστοκρατία πίνουσα καὶ ἔγινε σοβαρὰ ὡς ἅγιος Ὀνούφριος ἡ Δημοκρατία νηστεύουσα.

* Ἄν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ κοινωνικὴ ἐθιμοτυπία, θὰ ἐβλέπομεν τοὺς Σερπιέρηδες καὶ τοὺς Τσιγγρούς, τοὺς Θεολόγηδες καὶ τοὺς 'Ρικάκηδες μὲ ὅλην τὴν φάλαγγα τῶν προσκεκλημένων των, παρ' ὧν ὡς μόνον προσόντα διὰ πρόσκλησιν ἀπαίτουσιν ἀπρηχαιωμένην τινα βελάδαν, λευκά χειρόκτια τῆς Βιέννης, εὐρὺν ὡς Βρωμολίμνην στόμαχον διὰ νὰ δεχθῶν παντὸς εἶδους πόματα καὶ βρώματα, τρία γαλλικά, δύο ὑ-

ποκλίσεις, πολλὴν βλακείαν, περισσοτέραν ἀναισχυντίαν καὶ τελείαν γνῶσιν τῆς κολακείας, κυλίωντας ἑαυτοὺς κατὰ ὀργίαν τῶν εἰς τὰς τριόδους καὶ τὰς πλατείας, κτηνωδιστέρους τῶν λαϊκῶν μεθύσων, οἵτινες τοῦλάχιστον δύνανται νὰ εἰπῶσιν ὅτι ἐκδικοῦνται ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνὸς ἔτους ἰδρωτὰς ἐργασίας.

Τοῦναντίον ὁ λαὸς ἐφέτος οὔτε αὐτὴν τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀποκρεῶν ἐφάνη εὐθυμῶν. Καὶ αὐτὰ τὰ Κούλουμα τὰ ὅποια ἐπὶ Ὁθωνος ἦσαν ἀληθῶς ἐθνικὴ ἢ τοῦλάχιστον ἀθηναϊκὴ πανήγυρις, ὑπὸ τὴν παγερὰν ἐπιπόρην τῆς βασιλευούσης δυναστείας ἐμαράνθησαν καὶ αὐτὰ, κατατμηθέντα εἰς Κούλουμα τῆς ξηρᾶς καὶ Κούλουμα τῆς θαλάσσης, ὡς ἐμαράνθη ἀπὸ τοῦ 1864 πᾶσα ἐθνικὴ ζωὴ, ἱκμάς, ἔορτῃ, πανήγυρις. Ἀνεζητήσαμεν παντοῦ τὸν εὐθυμοῦντα λαὸν, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρομεν. Ἠρωτήσαμεν τοὺς πλείστους τῶν οἶνοπωλῶν, οὔτε τὸ τέταρτον μᾶς εἶπον τῆς ἄλλοτε καταναλώσεως δὲν ἔκαμον. Ἀλλὰ εὐθύμει ἡ ἀριστοκρατία μας, εὐθύμησαν οἱ κυβερνήται μας, εὐθύμησαν οἱ ὀλίγοι οἰκοὶ τῶν προνομίουχων οἵτινες κλέψαντες, γυμνώσαντες, ἱπατήσαντες, καταπατήσαντες ἐσχημάτισαν περιουσίας καὶ τῶρα δὲν καταλαμβάνουν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διασκεδάξῃ ὁ λαὸς ὅταν αὐτοὶ διασκεδάζουν. Τί κοινὸν μεταξὺ τῶν καθὼς πρέπει ἀνθρώπων καὶ τῶν τραμπούκων ἢ τῶν προστύχων οἵτινες ὀφείλουσαν νὰ μὴ διασκεδάζουν, διότι χά-νουν τὴν ἐξὶν τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ ἔπειτα ψοφοῦν τῆς πείνας.

Τοὺς εἶδετε; Εἶναι πλέον μία τάξις ἀποτελοῦν συμμορίας· εἶναι συνδεδεμένοι ὡς ἀδελφοὶ· προστατεύουν τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων ὡς ἰδικά των· ἔχουν προδιορίσει ὁ καθεὶς τὰς ἐσπέρας τῆς διασκεδάσεως· ὅταν ὁ ἓνας ἔχῃ χορὸν, ὁ ἄλλος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μὴν ἔχῃ. Φυλάσσουν καὶ τοὺς τελευταίους τύπους· ὁ κ. Τσιγγρὸς δὲν εἶχε δεῖπνον εἰς τὴν ἐσπερίδα του· ἔ! δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ ὁ κ. 'Ρικάκης· τοῦ ἐνὸς ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι τῆς τετάρτης μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς δεκάτης· ὅλοι λοιπόν οἱ χοροὶ πρέπει ν' ἀρχίζουσιν καὶ νὰ τελειώνουσιν εἰς τὴν

αὐτὴν ὥραν. Αἱ αἰθοῦσαι τῶν εἶναι τόσον εὐρεῖται, ὅσον νὰ δε-
χθοῦν τοὺς ἀδελφούς των, τοὺς συντεχνίτας τῶν δηλαδὴ,
τοὺς συγγενεῖς των, ἐκείνους ὑπὲρ τὴν σκιάν τῶν ὁποίων ἐ-
κλεψαν, ἐκείνους τῇ βοήθειᾳ τῶν ὁποίων θὰ κλέψουν, ἐκεί-
νους τοὺς ὁποίους φοβοῦνται, ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλ-
πίζουν, ἐκείνους τῶν ὁποίων δὲν θέλουν νὰ ἐξεγερθῇ ὁ
φθόνος, τοὺς ἔχοντας ὡραίαις θυγατέρας, τοὺς ἔχοντας εὐ-
φυκαρδικοὺς συζύγους, τοὺς κολακεύοντας, τοὺς δοξολογοῦν-
τας, τοὺς κωμικοὺς, τοὺς γνωρίζοντας νὰ διευθύνουσι μὲ
χάριν τὸ κοινὸν, τοὺς προμηθεύτας, τοὺς ὄντας ἐν γνώ-
σει κἀνενὸς μυστικοῦ των, καὶ τὴν διπλωματίαν ἐπὶ τέλους
πρὸ τῆς ὁποίας ἐκτίθενται, ὡς αἱ εἰσέρχονται εἰς τὴν αἰθοῦσαν
τῆς παραμονῆς ἐκθέτουσιν ἐν ὄγκῳ, ὑπερβολῇ καὶ ψεύδει τὰ
κατηφανισμένα κάλλη των. Οὕτω πως ἐσχηματίσθη εἰς
κύκλος περιλαμβάνων περίπου τριακοσίας οἰκογενεῖας τῆς
πρωτευούσης καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν οὐχὶ ὅλα τὰ μέλη, ἀλλὰ
πολλῶν ἰδιαιτέρως τὰ εὐμορφα μέλη, πολλὰκις τὴν κόρην
χωρὶς τῆς μητρὸς, τὸν υἱὸν χωρὶς τὸν πατέρα, τὴν ἀδελφὴν
χωρὶς τοῦ ἀδελφοῦ, τὴν σύζυγον χωρὶς τοῦ συζύγου.

*

Ὅλος αὐτὸς ὁ πλοῦτος ὁ ὄψιμος, ὁ νεότευκτος κατε-
σκευάσθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς κυβερνητικῆς διαφθορᾶς,
πρὸς ζημίαν τοῦ λαοῦ, πρὸς ζημίαν τοῦ κράτους, πρὸς ζη-
μίαν τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς. Παρατηρήσατε τὰς ἀθηναϊκὰς
περιουσίας ἐν μεγάλῳ ταξινόμησάτε αὐτάς· τί θὰ εὑρήτε ;
Εἰς τὴν πρώτην τάξιν τοὺς λεγομένους ὁμογενεῖς· ἤλθον
οὗτοι γυμνοὶ, πειναλέοι ; Ὅχι· ἤλθον πλούσιοι, ἀλλ' ἑδι-
πλασίασαν τὸν πλοῦτόν των ἐδῶ, ὅχι ἐργαζόμενοι, ὅχι πα-
ράγοντες, ὅχι βιομηχανοῦντες, ἀλλὰ ληστεύοντες διὰ μετο-
χῶν, ληστεύοντες καὶ διὰ δανείων, πωλοῦντες καὶ μεταπω-
λοῦντες μεταλλεῖα, μετερχόμενοι τὴν ληστείαν τῶν Τραπε-
ζῶν, ἰδρύσαντες Χρηματιστήριον, τοῦτέστι Χρημαλυστήριον,

δημιουργήσαντες τάξιν μεσιτῶν, ἀνθρώπων ὑπόπτων, χωρὶς
πολλὰ αἰσθήματα, ἀπαραγῶγων, ζώντων διὰ τῶν πλουσιῶν
ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς. Εἰς τὴν δευτέραν τάξιν ἔρχονται οἱ
ξένοι, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν πτωχείαν
καὶ τὴν ἀτιμίαν τῶν κυβερνώντων μας, οὗς ἐδωροδόκησαν
ἀδρότατα, ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν βαρβαρότητα τοῦ λαοῦ
καὶ ἀπὸ πειναλέους, ἀγνώστους, ὑπόπτους ἐγένοντο πλού-
σιοι, περίπυστοι, ἀξιοίτιμοι· ἂν γραφῇ μυθιστόρημα τὸ
ὁποῖον νὰ περιέχῃ λάσπην ἀθηναϊκὴν, τὸ θέμα τοῦ μυθι-
στορήματος αὐτοῦ θὰ εἶναι τὸ Λαύριον. Ἐρχομεν ἔπειτα
τοὺς ἰθαγενεῖς ὀφιπλοῦτους ὧν οἱ πλείστοι ἐπλούτισαν ἀπὸ
τὴν καταπάτησιν οἰκοπέδων ἐν τῇ παρθένῳ ἀττικῇ γῇ, διὰ
πλαστογραφίων, διὰ δόλου, διὰ βίας, καὶ ἀνύψωσαν ἑαυτοὺς
εἰς ἀθηγαγνικὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Πλάκας, μὲ τὸ στίγμα
τοῦ κλέπτου ἐπὶ τοῦ μετώπου, πλούσιοι τῶν Εἰρηνοδικεῖων
καὶ τῶν ὑπογεῖων στοῶν, ἐνθα κατεργάζονται ἡ νοθεία καὶ
ἡ πλαστογραφία. Ἐρχονται πολλοὶ ὑπάλληλοι οἵτινες μὲ
ὀνομαστικὸν μισθὸν διακοσίων δραχμῶν κατὰ μῆνα ἔκτισαν
ἐκατοντακισχιλιολίτους οἰκίας, ἐπρόικισαν θυγατέρας, ζῶ-
σιν ἐν χλιδῇ καὶ κάπου κάπου παραπονοῦνται καὶ διὰ τὸ
γλίσχρον τῶν μισθῶν τῶν Ἑλλήνων ὑπαλλήλων ! Ἀκολου-
θοῦσι μερικοὶ ἔμποροι οἵτινες τὰ οἰκονομοῦσι μὲ τοὺς τε-
λωνειακοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀπολαμβάνουσιν εὐκολὰ κέρδη
ἐκ πόρων οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον. Ἐ-
πονται οἱ ἱησουῖται διαχειρίζονται τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ
ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, Κληροδοτημάτων καὶ Πε-
ριουσιῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸν μανδῦαν τῶν εὐαγῶν ἀνθρώπων
κάμνουσι μαζὺ μὲ τὸν σταυρόν των καὶ τὴν δουλίτσα των,
ἄλλοι Ταρτοῦφοι, ἐπικίνδυνοι, ~~καὶ~~ βίαιοι, φιλάργυροι.

*

Ἴδου τὰ συστατικὰ τῆς ἀριστοκρατίας μας. Πῶς σοὺ
φαίνονται, λαέ ; Δὲν ἐπλούτισαν ὅλοι ἀπὸ τὴν ῥάχιν σου ;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙΔΟ—ΚΟΥΛΟΥΜΑ

II.

Χώρα μεγαλοφυΐας, εἰς τοὺς κόλπους σου τὸ πάλαι
ἀνεβλάστανον, Πατρίς μου, αἱ ιδέαι αἱ μεγάλαι.

Ἀλλὰ καὶ τώρα, χώρα μεγαλοφυΐας, δὲν βλαστάνουσι
μικρότεραι ιδέαι εἰς τοὺς κόλπους σου· δύνανται ποτε οἱ
Ἑλλήνες νὰ στερῶνται μεγάλων ιδεῶν ; Δὲν εἶναι μεγάλη
ἡ ιδέα τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἣν ἐπλήρωσε καὶ χάρις τῷ
Θεῷ, θὰ πληρώσῃ εἰσέτι τὸ ἔθνος τοσοῦτον ἀκριβὰ ; Δὲν
εἶναι μεγάλη ἡ ιδέα τοῦ κ. Μακράκη, ὅστις ὕψωσε τὴν ση-
μαίαν προφήτου καὶ θεανθρώπου ; Μικρὰ εἶναι ἡ ιδέα τοῦ
κ. Παρασκευαΐδου τοῦ νὰ μεταφέρῃ τὰ κούλουμα εἰς Φά-
ληρον ; Παραλείπομεν ἄλλας ιδέας μεγάλας μεγάλων ἀν-
δρῶν, ὡς τὴν ιδέαν τοῦ κ. Δηλιγιάννη τοῦ νὰ σχηματίσῃ
κόμμα καὶ αὐτός. Ἐπίσης δὲν ὑπολογίζομεν τὰς ιδέας, ἀς
συλλαμβάνει, ὡς μυάγρα, ἡ κεφαλὴ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ναυ-
τικῶν. Ἀλλ' εἶναι αὐταπόδεικτον ὅτι ἡ χώρα αὕτη εἶναι
τοσοῦτον εὐφορος, ὥστε μόνον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κλιματολο-
γικῇ ζώνῃ παράγονται καρποὶ, οἷοι ὁ Μανσούλας, ὁ Βλάχος
καὶ ὁ Παρασκευαΐδης· καὶ προκαλοῦμεν πάντας τοὺς σοφοὺς,

νὰ ἐρευνήσωσι ἂν τὰ τρία ταῦτα προϊόντα φύονται καὶ
κάτωθεν τῆς ἡμετέρας ζώνης.

Ἵψηλόν τῶν Πατρῶν γέννημα, σὺ πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ
παρόντος κυριεύεις τὴν καρδίαν μου, ἀπαραμίλλε ἐν τῇ τέ-
χνῃ τῶν προαιωνίων Ταρτούφων, εἶδος τῆς Παρασκευῆς.
Ἐὰν ἡ Παρασκευὴ, καθ' ἣν ἐσταυρώθη ὁ Χριστὸς δὲν ὑπῆρ-
χε, σὺ θὰ τὴν ἐπλαττες. Ἐὰν ἐγενᾶσσο εἰς τοὺς χρόνους
τοῦ Μωάμεθ, θὰ ἦσο ἀναμφιβόλως σὺ ὁ Μωάμεθ. Ἡ εὐαγ-
γελικὴ σου μορφή παριστᾷ εὐκολώτερον πάσης ἄλλης ὅ,τι
θέλεις νὰ παραστήσῃ· εἶδον τὸν κ. Ἀφεντούλην ἀγορεύον-
τα περὶ πατρίδος· ἀλλ' ἡ ἀγιότης τῶν χαρακτῆρων τοῦ
προσώπου σου ὑπερβαίνει πᾶν ὅ,τι ἡ ἀνθρωπίνη ὑποκρισία
δύνата νὰ ἐπινοήσῃ· καὶ τὸ ὕψος τοῦ γραπτοῦ λόγου σου,
ὅταν ὁ κάλαμός σου τιμᾷ ἐνίοτε τὰ νέα Ἀβδῆρα διὰ τινος
τῶν αἰφνιδίων ἐκείνων ζητημάτων, τὰ ὁποῖα μόνος σὺ δύ-
νασαι νὰ δημιουργήσῃς καὶ μόνος νὰ διαπραγματευθῇς, τὸ
ὕψος τοῦ λόγου σου, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι εἰκονικώτερον
καὶ ἱερώτερον τῶν ζωγραφημάτων τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας
καὶ ἰδίως Μηνᾶ τοῦ καλικολάδου. Ἀπορῶ, ὕψιστε καὶ μέ-
γιστε ἄνερ, πῶς ἐφρησυχάζει ἡ φιλοδοξία σου ἐντὸς τοῦ πύρ-
ρου τοῦ Σιδηροδρόμου· ἀλλὰ βεβαίως μεγαλοπραγμονεῖ ἀ-
διακόπως· καὶ ἔσως, ἔσως καθ' ἣν ὥραν γράφω, ἐν ἀγνοίᾳ
τῆς μετριοφροσύνης σου, τὰ ἄθλά σου ταῦτα, σὺ κεκυφώς
ἐπὶ τραπέζης, μελετᾷς νέον σχέδιον, δι' οὗ θὰ κατορθώσῃς

μαθεστέρων Ιατρῶν, ἀφήσαι· νὰ ὀργιάσωσι τὰς ἀπόκρεω-
ν πόρνοι τὸν νοῦν τὴν καρδίαν καὶ τὸ σῶμα.

Καλιβάν.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Ἄρκει νὰ σᾶς εἰπῶμεν ὅτι ἡ τελευταία Κυριακὴ τὸν
θερμὸν στίχον τοῦ **Κωστή** μας :

Τρελλαῖς, θεότρελλαῖς ἀποκρηαῖς

παρώδησεν ἐπιτυχέστατα εἰς τὸ :

Σαχλαῖς, Κατάσαχλαῖς ἀποκρηαῖς.

Ἡ ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ἀνωμολόγησαν ὅτι αἱ ἐφειττειναι ἀπό-
κρηω καὶ ἀντιπαράθεσιν τοῦ καιροῦ ἦσαν κατάψυχραις.
Μόνος ὁ κ. Φιλήμων ἐν τῷ *Αἰῶνι* τοῦ τὰς ἡὺρε ζωηροτά-
τας, εἶδεν ὅλον τὸν λαὸν εὐωχούμενον! καὶ ἐθαύμασε μάλι-
στα πῶς ὕστερα ἀπὸ τόσην κραιπάλην δὲν κατέκοψαν τὰ
κεφάλια μας οἱ στρατιῶται.

Ὡς φαίνεται, συμβάλλουν καὶ τὰ ψεύδη αὐτὰ εἰς τὴν
λίσιαν λύσιν τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ ζητήματος.

Ὡ! Ἄν ἐβλέπατε ἐπὶ μιᾷ ἀμάξης τὸν ἐπὶ τῶν ἐσωτε-
ρικῶν ὑπουργὸν μας σκάνοντα ἀπὸ γέλοια μὲ τὸν ἑαυτὸν
του, πῶς δηλαδὴ κατόρθωνε νὰ περνᾷ ὡς μὴ μασκαρᾷς, μὲ
μίαν χονδρὴν ἀνθοδέσμην στουμπόνοντα τὴν μύτην του καὶ
ἱναπνέοντα διὰ τοῦ στόματος, ὡς οἱ σκύλοι τὸ καλοκίρι
ἱναπνέουν διὰ τῆς γλώσσης τὴν ὅποιαν ἐπιχαρίτως κρεμῶσι

Αὐτὰ σοῦ τὰ λέγωμεν ἡμεῖς καὶ θὰ σοῦ τὰ λέγωμεν πάν-
τοτε ἕως οὗ ἐξυπνήσης καὶ πνίξης εἰς τὸ αἷμά των ὅλους
τοὺς καταδικάζοντάς σε νὰ μὴ εὐθυμῇς οὔτε μίαν ἡμέραν
κατ' ἐνιαυτὸν, ἀλλὰ νὰ τὴν διέλθῃς καὶ αὐτὴν ἐν πόνοις, ἐν
φροντίσι, ἐν ἀηδίᾳ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος Σὲ συγχαίρομεν διότι δὲν ἐώρτασες
ἐφέτος, ἐνῶ δεκατέσσαρες χιλιάδες ἐπιστράτων συμπολιτῶν
σου ἔχουσι πεντακοσίους ἀδελφούς των εἰς τὰ ἔλσεινὰ νο-
σοκομεῖα, ὑπὸ τὴν ἐλεεινότεραν ἐπιτήρησιν, εἰς χεῖρας τῶν

νὰ μεταφέρωσιν οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ σύζυγοι τὰς
παστάδας αὐτῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Φαληρικῆς θαλάσσης,
σὺ δὲ ἀπὸ τοῦ πύργου σου θὰ ἐποπτεύῃς τὴν ἀνθρωπογω-
νίαν. Ματαίως ὁ κ. Δαμασκηνὸς ἐπιβουλεύεται τὴν δόξαν
σου, ζητῶν νὰ μεταβάλῃ τοὺς ἀγροὺς εἰς θάλασσαν. Σὺ ἐ-
μάγευσας καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἀπηγόρευσας εἰς αὐτὴν
τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς τὰς δεξαμενάς τοῦ σοφοῦ ἀντιπάλου σου.
Σὺ εἶσαι ὁ Ἰωνᾶς τῆς νέας Ἑλλάδος, διότι σὲ ἐξέβρασεν ἡ
θάλασσα μετὰ τὸ ναυάγιον τοῦ ἐβδομαδιαίου ἐκείνου κόμ-
ματος ὅπερ ἐφαντάσθη ποτὲ νὰ συστήσῃ ὁ κ. Λομβάρδος.
Σὺ... Ἀλλὰ θὰ τελειώσῃ τὸ κηρίον μου πρὶν ἢ προφθάσω
νὰ ἀναφέρω πάντα τὰ τρόπαιά σου· ἄρκει μόνον νὰ εἰπῶ
ὅτι εἰς τὴν φωνὴν τῆς προσκλησεώς σου χθὲς πέντε χιλιά-
δες ἄρρενες καὶ θήλειαι ψυχαὶ ἤλθον εἰς τὴν ἀκτὴν, ἥτις θὰ
ᾤναι αἰτία νὰ φαλήρωσιν ὁλόκληροι οἰκογένειαι, ἵνα ἐορτά-
σωσι τὰ κούλουμα τὰ Παρασκευεῖδια.

Δὲν ἐστείλες φαίνεται κανὲν δῶρον πειστήριον εἰς τοὺς
ἡμετέρους ὑπουργούς, διὰ τοῦτο οὐδεὶς αὐτῶν ἐτίμησε τὴν
τελετὴν σου. Ἀλλ' ἐκεῖ ἦτο παρὼν ὁ κ. Τρικούπης, θῆμα
παντοτεινὸν τῶν ἀνθρώπων τοῦ εἴδους σου· ἐκεῖ ἦτο καὶ
ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὅστις ἤλθε, διότι κατασκοπεύσας διὰ τοῦ
ἀμαξηλάτου ἔμαθεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ὁ κ. Τρικούπης, καὶ
διότι ὁ ἄνθρωπος εὕρεται εἰς τὴν περίοδον, καθ' ἣν μι-
μεῖται τοὺς κομματάρχας· ἐκεῖ ἦτο ὁ κ. Μαυροκορδάτος

διὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ τοὺς διδασκάλους, οἵτινες τὴν ἡμέραν
ἐκείνην ἦτο πιθανὸν νὰ παρασπονδήσωσι πρὸς τὸν Διόνυσον.
Ἐκεῖ ὁ φιλέλλην καὶ ἀξιάγαστος πρεσβευτὴς τῆς Μεγάλης
Βρεταννίας κ. Κόρβετ μετὰ τοῦ ἐρατεινοῦ τέκνου του, ἥτις
ὁμοιάζει τὸ πρῶτον ρόδον τοῦ Μαΐου, ἀπεπειράτο ἐφιππος
νὰ διασχίσῃ, ὡς ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, τὴν θάλασσαν, ὅπως
ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐν Βρασιλίᾳ νέαν του θέσιν· ἀλλ' ἡ θάλασσα
ἦτο καὶ αὐτὴ *ραμαίῃκη*, δηλαδὴ ἀχάριστος, καὶ ἔμεινεν ἀναί-
σθητος πρὸς τὸν ἱπποτικὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν φιλελλη-
σμὸν τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ πρὸς τὴν ἀνέκφραστον χάριν καὶ
τὴν νεότητα τῆς θυγατρὸς του. Ἐκεῖ καὶ ὁ κ. Ράδοβιτς
παρεῖχε δημοσίᾳ τὴν ἀπόδειξιν ἐτερογενοῦς φιλελληνισμοῦ.
Τὰς δὲ καλλονὰς ὅσας εἶδον καὶ ὠσφράνθην καὶ ἔψαυσα πῶς
νὰ ἀπαριθμήσω; Ὡς μέλανεσσι ὀφθαλμοί, ὡς θεοχάρακτοι καὶ
ἐβενοβαμμένοι ὄφρυς, ἡ γῆ δὲν περιστρέφεται τόσον, ὅσον
ἡ κεφαλὴ μου, ὅταν σᾶς ἐνατενίζω. Καὶ σεῖς, ξανθοπλόκα-
μοι νηρηῖδες, πολλὰς παραφροσύνας τοῦ βίου μου ὀφείλω εἰς
τὸ κυανοῦν χρῶμα τῶν ὀμμάτων σας. Ἀλλ' ἀπεφάσισα νὰ
ᾤμαι φρόνιμος εἰς τὸ μέλλον καὶ νὰ μὴ θεοποιήσω τὰς με-
λαίνας ἢ τὰς ξανθὰς τρίχας, μηδὲ τοὺς κερατοειδεῖς χιτῶ-
νας τούτων ἢ ἐκείνων τῶν ὀργάνων τῆς ὁράσεως. Θὰ γείνω
καὶ ἐγὼ θετικὸς, ὡς ὁ Παρασκευαῆδης καὶ ἐπιθετικὸς ὡς ὁ
ἀλέκτωρ· διότι καὶ αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐννοοῦσι
ποίησιν ἄλλην ἢ τὴν ἐπιθετικὴν.